

*Ferron,
een echte vriend*

Christine Linneweer

kluitman

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony
De zoektocht van Pico
Maisa, de dappere arabier
De ontsnapping van Rafal
De droom van Fabio
De redding van Roan
Bowi komt in opstand
Nola. Met hart en ziel
Het vuur van Bajka
De heimwee van Faxi
Vidar wil dansen
De liefde van Luna
Izar, de Spaanse beauty
De overwinning van Erin
Een veulen voor Rose
Ferron, een echte vriend

**Wil je op de hoogte blijven van nieuws over de Kluitman-paardenboeken?
Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.**

Nur 283/W092301

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Christine Linneweever

© MMXXI Omslagillustratie: George Schriemer

© Binnenillustraties: Sieger Zuidersma

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

christinelinneweever.nl

**BII KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER**

1

Puur geluk

6

et op! Galop!’ roept koetsier Joris vanaf de bok, en dat is het moment waarop het Nederlands trekpaard Ferron heeft gewacht. Hij voelt dat naast hem ook zijn vriend Bavo van puur geluk een keer heel diep ademhaalt. Precies tegelijk springen ze aan in galop. Ferron kan het door de oogkleppen niet zien, maar hij voelt dat de vier paarden achter hen hetzelfde doen en dan gaat het zesspan trekpaarden in galop door de enorme piste van het internationale springconcours.

Eerst gaat het nog rustig, want Ferron weet dat Joris graag controle wil hebben over het zesspan, maar hij houdt zijn oren gespitst. Hij weet dat ze elk moment het teken kunnen krijgen dat het sneller mag en daarop kan hij bijna niet meer wachten! Zijn hart klopt wild.

Als ze een halve ronde verder zijn laat Joris inderdaad het verwachte fluitje horen.

‘Hihaaa!’ roept Bavo enthousiast tegen Ferron en ze verhogen het tempo. Het gaat steeds harder en Ferrons hartslag bonst op het ritme van zijn galopsprongen. De bellen op het tuig van de zes trekpaarden rinkelen. De wind glijdt langs zijn

lichaam en zijn spieren trekken zich samen. Hij voelt hoe zijn hoefslag op de grond dreunt. Het lijkt wel alsof de aarde onder hen beeft.

‘Kan het nog harder?’ vraagt Bavo.

Ferron lacht. ‘Ik denk het wel.’ Ze schakelen nog een tandje bij en de andere vier volgen. Het gaat zo hard dat het kabaal van het applaudiserende en joelende publiek vervormt tot een langgerekt geluid. Ferron ziet dat heel veel mensen zijn gaan staan. De wind zorgt ervoor dat zijn ogen beginnen te tranen.

‘Dit is fantastisch!’ brult Bavo boven de herrie uit.

Ferron is het helemaal met hem eens. ‘Dit is waar wij voor zijn gemaakt,’ roept hij terug.

Na een paar ronden voelt Ferron dat Joris hun vraagt om het iets rustiger aan te doen en hoewel hij eigenlijk het liefst nog tien rondjes door was gegaan, voert hij braaf de opdracht uit. Want dat is zijn taak als paard in het voerspan. Je moet altijd doen wat de koetsier vraagt, anders ben je je plaats als voorpaard snel kwijt.

Ze galopperen in een wat rustiger tempo door en dan neemt Joris hen terug in draf. Het span draaft nog een heel stuk vlot door en Joris stuurt hen een paar keer over een cirkel of diagonaal. Bavo en Ferron weten precies wat er van hen gevraagd wordt en ze zijn zo goed op elkaar ingespeeld dat ze zonder ook maar het geringste overleg precies naast elkaar de gevraagde lijnen lopen.

Ferron luistert ondertussen naar wat er via de speaker over hen verteld wordt. ‘Dit zesspan Nederlandse trekpaarden is

uniek in Nederland. Ze zijn eigendom van een Zeeuws biermerk dat gebrouwen wordt in een oude abdij. De paarden staan daar in de stallen en worden ingezet voor allerlei acties en pr-stunts. De ervaren koetsier, Joris Berrevoets, werkt in de brouwerij en is daarnaast verantwoordelijk voor het verzorgen van de paarden. Het plezier dat hij heeft als hij het zesspan rijdt, is duidelijk van zijn gezicht af te lezen. Ik hoop dat ook u van deze show hebt genoten!’

Het publiek applaudisseert nog eens enthousiast en dan laat Joris hen richting de uitgang van de ring draven. Ferron weet dat Joris hierbij altijd gaat staan op de bok en met zijn zweep in zijn hand zwaait. Dat vindt het publiek geweldig. Als hij hoort dat het gejoel nog eens aanzwelt, voelt Ferron zich warm vanbinnen. Hij is er zó trots op dat hij deel uit mag maken van dit zesspan!

Als ze weer op het voorterrein zijn, neemt Joris hen terug in stap. Terwijl de paarden rondstappen, ziet Ferron dat de directeur van de brouwerij in eigen persoon is komen kijken naar het optreden.

‘Kijk, daar heb je zelfs meneer Wannes Wisse, met zijn uitgestreken gezicht. Hij mag wel oppassen dat hij niet smerig wordt, zo tussen de paarden,’ zegt Bavo en hij snuift een keer luidruchtig.

Ferron knikt, maar zegt niets. Bavo heeft een enorme hekel aan meneer Wisse, dat weet Ferron wel, maar hij begrijpt eigenlijk niet zo goed waarom. Ferron vindt hem ook wel een beetje een vreemde snuiter, maar hij heeft geen reden om een hekel aan hem te hebben.

Meneer Wisse komt op de aanspanning af en laat met een kort gebaar aan Joris weten dat hij moet stoppen.

‘Hooo,’ zegt Joris en de paarden houden halt.

‘Wisse wil vast bij Joris op de bok van de wagen zitten,’ zegt Bavo tegen Ferron.

Een moment later geeft Joris aan dat het span verder mag stappen.

‘Fijn optreden, kerel,’ hoort Ferron de directeur tegen Joris zeggen. Wisse klopt Joris daarbij stevig op zijn knie, hoort Ferron aan het kletsende geluid.

‘De nieuwe bierwagen maakt het plaatje echt af,’ voegt meneer Wisse eraan toe.

Daarna praten hij en Joris verder, maar dat kunnen Bavo en Ferron niet meer verstaan.

‘Fijn optreden, kerel,’ doet Bavo meneer Wisse na, alsof hij een hete aardappel in zijn keel heeft.

Ferron moet erom lachen. ‘Ach, het is toch aardig dat hij hiernaartoe is gekomen om naar ons te kijken.’

Bavo snuift. ‘Hij wil gewoon showen met zijn paarden.’

Ferron grijnst. ‘Logisch toch?’

Bavo knikt. ‘Meneer Wisse zou thuis ook eens zoveel aandacht moeten hebben voor Joris of voor ons. Maar we zien hem nooit in de stallen. Joris moppert vaak dat hij geen tijd heeft om voor ons te zorgen tijdens werkuren. Hij moet ons altijd nog trainen als de andere werknemers van de brouwerij allang naar huis zijn.’

‘Ja, dat is zo. Het is maar goed dat Joris zoveel van ons houdt en het altijd maar weer doet, want anders zag ons leven

er heel anders uit,' meent Ferron.

'Precies.'

Joris vraagt de paarden opnieuw om halt te houden. Vast om meneer Wisse de gelegenheid te geven weer af te stappen en terug te gaan naar zijn plaats op de viptribune, denkt Ferron. Daarna stuurt hij de paarden naar het parkeerterrein waar de vrachtwagens staan.

Als ze bij de enorme wagen van de brouwerij aankomen, staat de tweeling Zoë en Lina hen al op te wachten. De meiden helpen Joris altijd bij optredens. Samen met hem hebben ze een heel systeem bedacht voor het optuigen, inspannen en uitspannen. Ze zijn zo goed op elkaar ingespeeld dat ze niets meer tegen elkaar hoeven te zeggen. Ze weten precies wat ze in welke volgorde moeten doen. Iedereen staat altijd met open mond toe te kijken als ze de paarden inspannen of uitspannen.

Ook nu zijn er weer flink wat toeschouwers als Joris komt aangereden. Zoë en Lina pakken meteen Bavo en Ferron vast bij de leidsels, zodat Joris veilig van de wagen kan klimmen. De paarden worden daarna een voor een uitspannen. Als ze alle zes aan de vrachtwagen staan, halen ze met elkaar de tuigen van de paarden af. Als eerste de hamen. Een haam is een houten halsjuk dat aan de binnenkant is bekleed met wol en leer. Het wordt rond de hals van elk paard gedaan en aan de bovenkant met een leren riempje dichtgebonden. Aan dat riempje en onderaan zit een stel zilveren belletjes. Als het riempje los of vast wordt gemaakt, klingelen alle belletjes, iets waarvan Ferron altijd een heel blij gevoel krijgt.

Vervolgens gaat Zoë met de emmer en spons rond om de paarden af te sponzen op de plekken waar het tuig heeft gelegen. Lina gaat haar met het zweetmes achterna en haalt het water en zweet van de ruggen af. Joris doet daarna elk paard een dekentje op en dan gaan ze een voor een weer in de vrachtwagen. Het is net een geoliede machine.

Ferron is altijd de laatste die de vrachtwagen in gaat en daardoor kan hij zien dat Zoë, Lina en Joris vervolgens de bierwagen weer op de aanhanger zetten en alle spullen opruimen. Pas op het allerlaatst doen ze de klep van de vrachtwagen dicht. Het is tijd om weer naar huis te gaan, weet Ferron.

2

Zoë en Lina

Lina en Zoë Blommaert helpen Joris al jaren tijdens evenementen, ook bij de voorbereidingen. Eergisteren waren de meisjes ook op stal geweest. Ferron had vanuit de wei gezien dat Zoë en Lina samen met Joris de nieuwe bierwagen uit de schuur haalden. Ze liepen bewonderend om de zware houten wagen heen en lieten hun vingers over de ouderwetse biertonnetjes glijden, waarvan er zeker veertig op de wagen lagen.

Een paar weken geleden werd de wagen afgeleverd bij de brouwerij. Joris had het zesspan er de afgelopen weken al een paar keer voor gespannen, om de paarden aan het gewicht te laten wennen. Ferron merkte wel dat het met zijn zessen heel makkelijk ging, maar ook dat de nieuwe wagen inderdaad wat zwaarder was dan de grote koets die ze tot nu toe steeds hadden getrokken tijdens optredens.

Zoë en Lina waren echt onder de indruk. ‘Wat een mooie wagen, Joris!’ had Lina gezegd.

‘Ja, betere reclame dan die oude koets,’ beaamde Zoë.

Joris knikte. ‘Daar was het Wannes Wisse denk ik om te doen...’

Zoë en Lina klommen even samen op de bok. ‘Je zit wel lekker hoog,’ zei Lina met een grijns.

Zoë pakte de menzweep uit de koker en deed net alsof ze paarden voor de wagen had. Ze lachte. ‘Vanaf hier kan je zelfs de voorpaarden goed zien.’

Ferron kent Zoë en Lina al zijn hele leven, want zij zijn de kleindochters van de man bij wie Bavo en hij in de stal geboren zijn, Mart Blommaert. De meisjes zijn een tweeling, maar dat zou je niet zeggen als je ze ziet. Ze lijken namelijk helemaal niet op elkaar. Zoë is lang en slank en heeft lang, steil, blond haar. Lina is klein en stevig en heeft korte, donkere krullen. Maar ze zijn ook heel verschillend in hoe ze doen. Lina is rustig en denkt bij alles lang na. Zoë is juist meer van het aanpakken en kan soms ongeduldig zijn.

Ferron werd zes jaar geleden geboren in de stal van Mart en een paar weken later volgde Bavo. Ze hebben verschillende moeders, maar dezelfde vader, en ze zijn dus niet alleen de beste vrienden, maar ook halfbroers. Zoë en Lina waren toen een jaar of elf. Samen met hun opa hadden ze een aantal nachten gewaakt bij de hoogdrachtige trekpaardmerries. Ze stonden er bij beide geboortes met hun neus bovenop, want ze zijn net zo gek op trekpaarden als hun opa.

‘Wat zijn ze nog donker van kleur, opa. Bijna helemaal bruin en maar een paar witte haartjes. Heel anders dan hun moeders,’ had Zoë gezegd.

Opa glimlachte. ‘Ja, dat komt door hun veulenhaar. Ze zijn wel bruinroan en worden over een paar maanden vanzelf lich-

ter. Straks lijken ze precies op hun moeders, met een bruin hoofd, licht haar op hun lijf, zwarte onderbenen en zwart met grijze staart en manen. Tot ze weer winterhaar krijgen, dan worden ze weer net zo donker als ze nu zijn. Het is een stel prachtige veulens, het is alleen jammer dat het hengsten zijn.'

'Waarom is dat jammer, opa? Ze zijn toch allebei gezond?' had Lina gevraagd.

Opa knikte. 'Klopt, en daar moet ik dankbaar voor zijn, maar trekpaard hengstveulens zijn meestal niet zo makkelijk te verkopen.'

'Waarom niet?' vroeg Zoë.

'Omdat je van een merrie weer een veulentje kan fokken, maar het aantal hengsten dat wordt goedgekeurd voor de fokkerij is maar heel klein. De meeste schoppen het niet zo ver. Je kunt ze dus alleen verkopen voor het gebruik. Of voor het vlees.' Dat laatste zei hij heel zacht, maar de zussen en ook Ferron hadden het wel gehoord. De woorden hadden Ferron geschokt. Hetzelfde gold voor Zoë.

'Dat nooit!' zei ze meteen fel. 'Lina en ik helpen wel met het verzorgen van de hengsten, net zolang tot u iemand hebt gevonden die een hengst of ruïn zoekt om ermee te werken. We willen niks meer horen over slachten,' voegde Zoë er nadrukkelijk aan toe.

Lina was het volledig met haar zus eens.

Mart sloeg zijn armen om de schouders van zijn kleindochters en trok hen even tegen zich aan. 'Jullie zijn een stel topmeiden,' zei hij met schorre stem en Ferron zag dat hij een paar keer flink moest slikken voordat hij ze weer losliet.

Bijna twee jaar lang hielpen Lina en Zoë hun opa bij het verzorgen van Ferron en Bavo. De eerste maanden liepen de veulens natuurlijk nog bij hun moeders, maar toen ze een half jaar oud waren, moesten ze het verder zonder de merries doen. Gelukkig hadden ze altijd elkaar nog. Ferron en Bavo kenden elkaar door en door en konden het vanaf het begin heel goed met elkaar vinden. De scheiding van hun moeders leverde dan ook weinig problemen op.

Zoë en Lina deden in de tijd daarna regelmatig oefeningen met hen. De paarden moesten leren om netjes aan een halster naast hen mee te lopen, vast te staan aan een touw en stil te blijven staan bij het poetsen. Ze leerden hun ook hun voeten op te tillen zodat die uitgekrabd konden worden, of bekapt door de hoefsmid. Het ging allemaal spelenderwijs en Bavo en Ferron vonden het altijd heerlijk als de meisjes kwamen.

De tijd verstreek, tot hun opa de inmiddels tweejarige hengsten daadwerkelijk te koop aanbood. ‘Ze zijn lief en jullie hebben geweldig voor hen gezorgd, maar ik wil geen volwassen hengsten op de boerderij hebben,’ had hij aan Zoë en Lina uitgelegd. De meisjes hadden het wel begrepen, maar ze vonden het jammer, en datzelfde gold voor Bavo en Ferron.

‘Het kan best nog wel een poos duren voordat er een koper voor hen komt,’ had opa Mart hen geprobeerd te troosten, maar hij kreeg geen gelijk. Niet lang daarna kwam Joris samen met Wannes Wisse op de boerderij kijken. Joris was direct enthousiast over de hengsten en meneer Wisse werd het al snel met Mart eens over de prijs.

‘De brouwerij heeft al generaties lang trekpaarden in dienst,’

vertelde Joris aan Mart en zijn kleindochters. ‘Vroeger werden ze gebruikt voor het vervoer van het bier, maar daar hebben we tegenwoordig vrachtwagens voor. Toch zijn de paarden altijd gebleven. Ze horen gewoon bij de brouwerij. Tegenwoordig worden ze gebruikt om ons merk te promoten tijdens evenementen. Ze treden op in een zesspan. We kopen regelmatig jonge hengsten om de oudere paarden uit het zesspan te vervangen wanneer dat nodig is. Het is een voordeel om dat al op jonge leeftijd te doen, want tijdens de opfok kunnen we ze al veel leren.’

‘Lina en ik hopen vooral dat ze bij jullie een goed nieuw tehuis zullen hebben,’ zei Zoë.

De tweeling ging mee toen opa Mart Bavo en Ferron naar de brouwerij bracht. De hengsten vonden het heel spannend, maar Zoë en Lina hadden eigenlijk direct een klik met Joris. Voordat ze weer naar huis gingen, zei Joris tegen hen dat ze gerust af en toe mochten komen kijken om te zien hoe het met Ferron en Bavo ging.

Dat deden ze. Eerst kwamen ze inderdaad alleen maar om te kijken naar de hengsten, maar toen ze merkten dat Joris wel wat hulp kon gebruiken op de dagen dat hij met de paarden naar evenementen ging, boden ze aan hem te helpen.

Daar was Joris erg blij mee, want Lina en Zoë hadden al heel veel ervaring met het omgaan en verzorgen van de trekpaarden.

Inmiddels helpen ze Joris alweer vier jaar. De dag voor het optreden houdt de tweeling zich altijd bezig met het wassen en verzorgen van alle paarden. Ze zijn ook heel handig in het

invlechten van hun manen met rood-wit-blauwe wol, aan beide kanten van hun halzen.

Samen met Joris pakken ze vervolgens alle galatuigen, die in de week voor het evenement uitgebreid door hen zijn geoetst en opgewreven, in de vrachtwagen, samen met allerlei andere spullen.

De eerste jaren gingen alleen de oudere paarden van het zesspan mee, maar in de tussentijd werden Ferron en Bavo, die inmiddels waren gecastreerd, betuigd. En ook daarbij werd Joris geholpen door Lina en Zoë. De ruinen leerden snel en hadden er enorm veel plezier in. ‘Ze doen het fantastisch. Ik merk duidelijk dat jullie ze heel goed hebben opgevoed,’ had Joris meer dan eens tegen Lina en Zoë gezegd.

Ferron herinnert zich de dag dat hij voor het eerst mee mocht naar een optreden nog als de dag van gisteren. Wat vond hij dat geweldig. En wat had hij zich uitgesloofd! Hij was dood- en doodmoe toen hij weer thuiskwam en had de dag daarna een gat in de dag geslapen. Maar wat was het een feest.

Joris was ook heel tevreden over hoe Ferron en Bavo zich ontwikkelden en hij zag ook wel hoe de twee paarden altijd samen waren. Hij besloot hen daarom naast elkaar te zetten in het span.

Eerst liepen ze samen in het middenspan en vervolgens in het achterspan, maar uiteindelijk besloot Joris hen samen voorop te zetten.

‘De paarden die voorop lopen, zijn het allerbelangrijkst,’ had Joris aan Zoë en Lina uitgelegd. ‘Die moeten altijd

reageren op wat je van hen vraagt. Ze zijn namelijk te ver weg om ze met de menzweep te kunnen corrigeren. Ze moeten dus door en door betrouwbaar zijn. Dat zijn Ferron en Bavo.’ Door die woorden voelde Ferron zich heel trots.

3

Zebo

nmiddels lopen Ferron en Bavo bijna een jaar voorop in het zesspan. De verantwoordelijke rol past inderdaad precies bij ze. Ze hebben in de loop der tijd een heel goede band gekregen met de andere vier paarden van het span, Raf, Sjeng, Xim en Vino.

Als ze niet worden getraind, lopen ze met zijn zessen in de wei. Door de training hebben de paarden een prima conditie en ze vinden het heerlijk om met elkaar in de wei rond te galopperen of een keer flink te bokken.

Maar Ferron vindt het ook lekker om zich door zijn knieën te laten zakken en eens even zalig over zijn rug te rollen in het zachte gras. Of om helemaal uitgestrekt op zijn zij te liggen en het zonnetje op zijn lichaam te laten schijnen. En natuurlijk is het fijn om met Bavo zij aan zij te grazen van het sappige gras.

Eigenlijk is er maar één paard waar Ferron het niet zo goed mee kan vinden en dat is Zebo. Hij is een jaar jonger dan Ferron en Bavo en dus ook een jaar korter op stal dan zij. Al vanaf het begin hadden Ferron en Bavo geen klik met hem. Hij voelt zich namelijk beter dan de rest.

‘Wat is het toch een praatjesmaker,’ zei Bavo tegen Ferron toen Zebo voor het eerst mee mocht naar een optreden omdat Sjeng, een paard uit het middenspan, kreupel was.

Zebo had het destijds niet leuk gevonden dat hij in het middenspan moest lopen. ‘Die Joris heeft er ook helemaal geen bal verstand van!’ had hij gebriest toen Zoë hem vasthield en Joris hem inspande.

Zijn spangenoet Raf keek hem even van opzij aan. ‘Waarom niet?’ vroeg hij verbaasd.

Zebo had met zijn voorbeen over de grond geschraapt. ‘Omdat ik echt een paard ben voor het voorspan! Waarom zet hij Bavo of Ferron niet in het midden? Dan kan ik voorop laten zien hoe je op een goede manier leiding geeft aan een zesspan.’

Daar hadden alle andere paarden hard om moeten lachen en dat deed Zebo pijn. Hij had zich zo vernederd gevoeld, dat hij tijdens het optreden zo vervelend mogelijk had gedaan. Raf ergerde zich er dood aan dat Zebo niet recht naast hem wilde lopen en dat hij zich helemaal niet aan het juiste tempo hield. ‘Als jij zo graag in het voorspan wilt lopen, dan moet je eerst leren om je goed te gedragen op alle plekken in het zesspan. Jij kunt nog niet eens rechthoekig lopen in het middenspan. Als je zo doorgaat, neemt Joris snel afscheid van je,’ had Raf na afloop van het optreden chagrijnig tegen Zebo gezegd.

Zebo had opschepperig gesnoven. ‘Het kwam door jou dat het niet lekker liep,’ zei hij alleen maar. Toch had hij zich er wel wat van aangetrokken, want de keren dat hij daarna meeging, deed hij wel beter zijn best.

Zebo lag door zijn gedrag niet goed in de groep en niemand vond het erg dat hij geen vaste plek in het zesspan kreeg. Hij mocht alleen mee als een van de andere paarden thuis moest blijven door een los ijzer, een hoefzweer of een verkoudheid. ‘Zebo is nog jong, maar hij is overal in het span inzetbaar. Het maakt hem eigenlijk niet uit op welke plek hij loopt. Dat is ook een talent,’ had Joris ooit tijdens een training tegen Zoë en Lina gezegd. Dat had Ferron verbaasd. Joris heeft geen idee hoe ver hij ernaast zit, dacht hij. Het is eigenlijk jammer dat mensen niet kunnen verstaan wat paarden tegen elkaar zeggen.

Ferron en Bavo zijn blij dat ze geen van beide ooit hun plaats aan hem hebben hoeven afstaan. Maar Zebo baalt daar wel van, want hij vindt nog altijd dat hij in het voorspan het best op zijn plaats zou zijn.

De afgelopen maanden is Zebo nergens mee naartoe geweest, want de paarden zijn allemaal prima in conditie.

Joris traint hen niet alleen in het zesspan, maar doet ook regelmatig longeerwerk. Of hij spant ze een keer in het enkelspan of het tweespan voor de lichte trainingswagen en maakt dan met hen een rit door de omgeving. Dat laatste vindt Ferron heerlijk.

Vandaag is Joris al vroeg op stal en aan zijn gefluit te horen is hij in een goede bui. Hij komt binnen met maar één halster in zijn hand. ‘Tijd voor een ritje, jongen,’ zegt hij hardop.

De paarden kijken belangstellend over hun boxdeuren. Iedereen heeft wel zin in een ritje. Voor wie zou dat halster zijn?

Tot Ferrons grote plezier loopt Joris recht op hem af. ‘Kom op, Ferron, het is vandaag heerlijk weer om samen op pad te gaan.’

Hij doet de deur van zijn box open en Ferron staat al op hem te wachten. Als Joris zijn halster voor hem houdt, duwt Ferron snel zijn neus erin. Daar moet Joris om lachen. ‘Je hebt er volgens mij net zoveel zin in als ik,’ zegt hij en hij aait Ferron over zijn neus.

Joris neemt Ferron mee naar de poetsplaats en daarvoor moeten ze langs alle boxen. Zebo snuift beledigd. ‘Altijd weer Ferron,’ moppert hij, alsof de andere paarden nooit aan de beurt komen.

Ferron trekt zich er niets van aan.

Joris zet hem vast op de poetsplaats. Hij gaat aan de slag met borstels en legt hem het tuig op. Dan neemt hij hem mee naar buiten en spant hem voor de wagen. Dat moet hij alleen doen, dus hij heeft alle paarden geleerd om doodstil te staan tijdens het inspannen.

Dat doet Ferron, maar het kost hem vandaag wel moeite. Hij wil het liefst een dansje maken en hij kan bijna niet meer wachten om te vertrekken. Pas als Joris op de wagen is geklommen en de leidsels in handen heeft genomen, weet Ferron dat het niet lang meer zal duren.

Hij moet wachten tot Joris ‘Voorwaarts’ zegt, maar als hij alleen nog maar ‘Voor...’ heeft gezegd, trekt Ferron de kar al in beweging. Joris lacht.

Ze rijden het terrein van de abdij af en Joris moet daarvoor Ferron tussen een aantal tankwagens door manoeuvreren die

bij de brouwerij bier komen halen. Daar kijkt de ruïn niet van op of om. De vrachtwagens horen bij de brouwerij, heeft hij geleerd, en daar hoef je helemaal niet bang voor te zijn.

Even later draven ze door de polder. Ferron voelt de Zeeuwse wind in zijn oren en kijkt uit over de enorme akkers met aardappels of bieten. Hij geniet tot in het puntje van zijn staart. Wat is het hier toch fijn, denkt hij als ze op hun gemak langs boerderijen stappen, waar kinderen op het erf aan het spelen zijn.

Joris heeft het duidelijk ook naar zijn zin, want hij stuurt Ferron helemaal naar de duinen en daar vindt Ferron het altijd heerlijk ruiken. Het lijkt vaak alsof het daar wat harder waait en er zijn ook altijd witte vogels die heel hard schreeuwen.

Ze draven een heel eind over de weg die langs de duinen loopt. Ferron hoopt dat Joris hem een keer meeneemt de duinen in, want hij is eigenlijk heel benieuwd hoe het er daar uitziet en naar wat daarachter ligt. Maar ze gaan nooit verder dan deze weg.

Ook vandaag komt hij daar niet achter, want Joris rijdt na een poosje weer terug naar waar ze vandaan kwamen. Na een uurtje zijn ze weer bij de abdij. Ferron is best een beetje moe, maar ergens vindt hij het ook jammer dat het nu alweer voorbij is.

4

Nichtje

In de loop van die week komen alle paarden een keer in het enkelspan voor de wagen. Een aantal andere paarden wordt gelongeerd en de rest mag de wei in. Zo houdt Joris hen allemaal in beweging.

‘Joris lijkt deze week veel tijd voor ons te hebben,’ zegt Bavo tegen Ferron als ze op een middag samen in de wei lopen.

‘Ja, misschien is het niet zo druk in de brouwerij,’ zegt Ferron.

Bavo denkt even na. ‘Of meneer Wisse heeft eindelijk in de gaten dat het werk in de brouwerij en het verzorgen en trainen van zes trekpaarden niet echt goed samengaat en laat hij Joris wat eerder stoppen.’

Ferron knikt. ‘Ja, Joris is hier inderdaad elke dag vroeg, maar hij gaat tegenwoordig wel altijd om vijf uur al naar huis. Eerder bleef hij hier vaak veel langer hangen.’

Ze grazen samen verder. Aan het eind van de middag zien ze Joris samen met Zoë en Lina bij het hek van de wei staan. Ferron draaft vrolijk naar hen toe.

Zoë haalt haar hand over zijn neus. ‘Ha Ferron, geniet je van de zon?’

Ferron bliest zacht en strijkt met zijn bovenlip langs haar jas, pakt het lipje van haar rits tussen zijn tanden en haalt de sluiting een paar keer op en neer.

Zoë schiet in de lach. 'Wat ben je toch een grapjas,' zegt ze.

Lina praat met Joris. 'Wat leuk dat jullie nu een meisje in huis hebben, Joris. En Amy is een leuke naam. Kan ze al een beetje wennen?'

Joris knikt. 'Ja hoor, Amy is het nichtje van Sofie en ze komt uit Amsterdam. Daar woonde ze met haar moeder Bernice, de zus van Sofie. Een paar weken geleden kregen we een telefoontje van jeugdzorg met de vraag of we Amy konden opvangen. Dat hadden we nooit verwacht, want Sofie en Bernice hebben niet zoveel contact. Maar toen kwamen we erachter dat het al een hele tijd niet goed gaat met Bernice. Ze is verslaafd geraakt aan drugs en is opgenomen in een afkickklinik.''

'En waar is Amy's vader dan?'

'Dat weet ik niet. Bernice heeft ons nooit verteld wie haar vader is en ze heeft geen contact meer met hem.'

'O, vandaar dat Amy bij jeugdzorg terecht was gekomen. Lief dat jullie haar hebben opgevangen,' zegt Zoë.

Joris knikt. 'Hier wonen is natuurlijk wel heel iets anders dan in de grote stad. Ze is nog maar elf, maar ze heeft al behoorlijk wat meegemaakt. Niet alleen thuis, maar ze is ook behoorlijk gepest op school. Dat doet wel wat met zo'n kind, hoor.'

Zoë knikt. 'Dat geloof ik graag. Maar ze is bij jullie wel op het goede adres.'

Joris glimlacht. ‘We doen ons best. We hopen dat ze zich bij ons thuis gaat voelen en dat we haar een veilige plek kunnen bieden. Ik denk dat Amy wel een poosje bij ons blijft, want het zal nog wel even duren voordat Bernice weg mag uit de kliniek.’

‘Houdt ze ook van paarden? Dan kun je haar straks misschien een keer mee hiernaartoe nemen.’

Joris haalt zijn schouders op. ‘Ze vindt paarden wel leuk, zei ze. Maar ze moet eerst de tijd krijgen om bij ons te aarden. Maandag gaat ze voor het eerst hier naar school.’

‘Hopen dat ze hier snel vrienden maakt,’ zegt Lina.

Joris knikt. ‘Dat zou mooi zijn.’ Hij kijkt even op zijn horloge. ‘Het is al half vijf. Zullen we samen even de paarden binnenhalen en voeren? Ik heb alles al uitgemest, dus het is niet veel werk. Ik ga tegenwoordig wat vroeger weg uit de brouwerij om voor de paarden te zorgen. Dan kan ik ook een beetje op tijd naar huis. Zo kan ik Amy wat aandacht geven.’

Zoë knikt. ‘Goed zo. En hoe vinden ze het op de brouwerij dat je je tijd beter verdeelt tussen de brouwerij en de paarden? Want zoals je dat tot nu toe gedaan hebt, daar klopte natuurlijk niks van. Je draaide echt veel te veel uren in de week.’

‘Mijn collega’s vinden het niet zo leuk, want een deel van mijn werk komt daardoor bij hen terecht, maar ze begrijpen het wel. Ik werk al zo lang in de brouwerij en iedereen weet hoe belangrijk ik de paarden vind. Het zou natuurlijk niet eerlijk zijn om hen minder goed te verzorgen dan ik tot nu toe heb gedaan.’

Lina begrijpt het wel. ‘En hoe vond meneer Wisse het?’

‘Geen idee. Ik weet niet of hij het al gemerkt heeft. Ik heb het in elk geval nog niet met hem overlegd,’ zegt Joris met een scheef lachje.

Samen brengen Lina, Zoë en Joris de paarden die in de wei lopen naar de stal. Daarna gaat Joris rond met de voerkar en geeft hij iedereen te eten. ‘Zo, het zit er weer op voor vandaag, jongens. Weekend! Deze week geen show, maar volgend weekend wel weer. Dan treden we op tijdens een groot paardensportevenement in Rotterdam. Komen jullie volgende week vrijdag weer helpen?’

‘Tuurlijk! Tot volgende week,’ zegt Zoë en dan lopen ze met zijn allen de stal uit.

Bavo heeft zijn voer al op en hij kijkt Ferron aan. ‘Lekker een vrij weekend en volgende week weer fijn met het zesspan op pad! Hoera!’

‘Ja, echt zin in om weer op te treden. De laatste keer was het zo’n geweldig succes. Maar even iets anders, ik weet nu waarom Joris steeds zo vroeg op stal is en elke avond op tijd naar huis gaat. Hij heeft sinds kort een nichtje in huis, Amy.’ Dan vertelt Ferron hem wat hij vanmiddag heeft gehoord.

Tot verbazing van de paarden gaat de deur van de stal weer open. Heel even denkt Ferron dat het misschien Joris is die iets vergeten is. Maar het is Wannes Wisse en een lange jongen met een pet en een zonnebril op.

‘Joris! Ben je hier?’ roept de jongen. Als er geen antwoord komt, kijkt hij meneer Wisse aan. ‘Hij is ook niet hier.’

Meneer Wisse schudt zijn hoofd en kijkt op zijn horloge. ‘Vijf uur. En hij ging al om twee uur weg uit de brouwerij?’

De jongen knikt. ‘En gister en eergister ook al.’

Op het gezicht van meneer Wisse verschijnt een nadenkende trek. ‘Mmm. Goed dat je het opgemerkt hebt, Lars. Het is nu weekend, maar als hij maandag ook weer vroeg weggaat, dan wil ik graag dat je mij dat meteen komt vertellen.’

‘Goed.’

Samen lopen ze de stal uit.

Ferron kijkt hen na. ‘O, o. Ik denk dat meneer Wisse hier niet blij mee is.’

Bavo schudt zijn hoofd. ‘Ik denk het ook niet.’

Het weekend vliegt voorbij. Op maandag is Joris opnieuw al om twee uur op stal. Hij brengt Zebo en de paarden uit het achterspan naar de wei. De rest blijft op stal.

Joris haalt Ferron uit zijn box en zet hem vast op de poetsplaats. ‘Eerst jou en Bavo longeren en daarna ga ik met Raf en Sjeng in het span een rit maken,’ zegt hij terwijl hij Ferron borstelt.

Hij heeft net de longersingel bij Ferron vastgemaakt als meneer Wisse en Lars binnenkomen.

‘Ha, meneer Wisse,’ zegt Joris vriendelijk en daarna kijkt hij wat minder aardig naar Lars. ‘Lars,’ zegt hij alleen maar.

‘Je stagiaire kwam mij vertellen dat je tegenwoordig al om twee uur weggaat uit de brouwerij, Joris. Vrijdag waren we om een uur of vijf hier, maar de paarden stonden allemaal op stal en jij was nergens te bekennen,’ zegt Wisse.

Joris trekt zijn wenkbrauwen hoog op en kijkt Lars even boos aan. ‘Tja, ik had het u misschien zelf moeten zeggen,

meneer Wisse, maar het werk bij de brouwerij en met de paarden past allang niet meer in acht uur. Ik begin 's morgens een half uur eerder dan alle anderen om de paarden te kunnen voeren voordat ik ga beginnen. Eerder bleef ik daarna altijd tot vijf uur in de brouwerij om vervolgens de paarden te trainen en te verzorgen. Daardoor kwam ik heel vaak pas om acht uur 's avonds thuis. En dan heb ik het nog niet eens over de dagen in het weekend dat ik voor de brouwerij naar evenementen ga met het zesspan. Ik heb daar nooit vrije dagen voor gevraagd, maar momenteel woont er bij mij thuis een nichtje en ben ik het liefst rond etenstijd thuis.'

Ferron kijkt naar het gezicht van meneer Wisse, dat vertrekt van woede. 'En toen dacht je: ik pas mijn werkschema gewoon aan, zonder dat eerst met mijn baas te overleggen?!' zegt hij boos.

Joris kijkt hem bedremmeld aan. 'Dat was inderdaad misschien niet zo slim, maar ik zou niet weten hoe het anders zou moeten. Mijn collega's begrijpen wel dat ik mijn tijd nodig heb voor de paarden en zij nemen een deel van mijn werk in de brouwerij van mij over.'

Maar dat is niet wat meneer Wisse wil horen. 'Ik zie wel dat je hart niet bij je werk in de brouwerij ligt en dat het je niks kan schelen wat je collega's ervan vinden dat je hen 's middags gewoon maar aan hun lot overlaat. Ik ga erover nadenken wat ik daarmee doe,' zegt hij kortaf en hij loopt de stal uit en trekt Lars met zich mee.